

עדותו של הרב ישראל מאיר לאו על אחת מחוויותיו לאחר השחרור

לאחר השחרור, בבית הבראה בצרפת, הגיע איש עסקים שניצל מאושוויץ לברך את 500 הילדים, ניצולי בוכנוואלד, ובהם הילד ישראל מאיר לאו. בהתרגשותו, החל האיש לבכות. כותב לאו:

כל אחד מיושבי רחבת הדשא ניגב את לחייו בשרוול, כאילו בגניבה. כל אחד הגניב מבט ימינה ושמאלה וגילה שגם חבריו נמצאים בדיוק באותו מצב כמוהו. ואז נפרץ הסכר. בבת אחת נפרצו כל הסכרים בקרב כולנו. הדשא באקואי הפך לעמק הבכא, פשוטו כמשמעו. היהודי התיישב על מושבו וכולנו בכינו – בכי משחרר, בריא...

ואז, תוך כדי הבכי, ענה אחד הנערים: "אנחנו רוצים להודות לכם על המתנה הגדולה מכל, שאותה קיבלנו מכם לפני דקות אחדות, והיא היכולת לבכות. כשלקחו את אבא ואמא שלי, לא בכיתי... מאז השחרור ועוד לפניו, אני מתהלך בהרגשה שאינני אדם נורמלי ואף פעם לא אהיה. שאין לי לב. שאם אני לא יכול לבכות במקומות שצריך לבכות, כנראה יש לי אבן בחזה ולא לב אנוש. כך חשבת עד לפני חמש דקות. לא עוד. עכשיו בכיתי, והרבה. ואני אומר לכם, שמי שמסוגל לבכות, יוכל מחר גם לצחוק ולשמוח, ולהיות 'מענטש', בן אדם. ועל זה תודתי לכם... אירופה היא בית הקברות שלי. אלוקים אמר לנביא יחזקאל שהוא יפתח את הקברים, יוציא אותנו מבית הקברות הזה וייקח אותנו אל אדמת ישראל. לשם אנו הולכים ולשם נגיע."

הרב ישראל מאיר לאו, **אל תשלח ידך אל הנער** (ידיעות אחרונות, 2005), ע' 88-90.